

Ημερολόγιο της Χέυζελ

Για να ζει κανείς σ' αυτό το νησί, κάτι θα πρέπει να κρύβει. Είμαι βέβαιη ότι ο γέρος έχει ένα μυστικό. Δεν έχω ιδέα περί τίνος πρόκειται· αν κρύνω από τις προφυλάξεις του, θα πρέπει να 'ναι σοβαρό.

Μία φορά τη μέρα, ένα πλοιάριο αφήνει το λιμάνι του Δεσμού και κατευθύνεται στα Νεκρά Σύνορα. Οι άντρες του γέρου περιμένουν στην αποβάθρα· ψάχνουν τα πάντα: τις προμήθειες, τις πιθανές επιστολές και την καημένη τη Ζακλίν. Μου το διηγήθηκε η ίδια, με βουβή αγανάκτηση: για τι πράγμα είναι δυνατόν να την υποπεύονται, αυτήν που είναι στην υπηρεσία τού γέρου εδώ και τριάντα χρόνια; Πολύ θα 'θελα να ήξερα.

Αυτό το σαπιοκάραβο το πήρα μόνο μια φορά, πριν από πέντε χρόνια. Στον πηγαϊμό· και κάπου-κάπου σκέφτομαι πως δεν θα υπάρξει γυρισμός.

Σαν μουρμουρίζω μέσα στο κεφάλι μου, πάντοτε γέρο τον αποκαλώ: άδικο, αφού τα γηρατειά πόρρω απέχουν από το να αποτελούν το βασικό χαρακτηριστικό τού Οθάλ Ποντοπλούς. Ο Καπετάνιος είναι ο πλέον γενναιόδωρος άντρας που συνάντησα ποτέ· του οφείλω

τα πάντα, και πρώτα απ' όλα τη ζωή. Εντούτοις, όταν μιλάει μέσα μου η ενδόμυχη κι ελεύθερη φωνή μου, «γέρο» τον ονομάζει.

Θέτω διαρκώς στον εαυτό μου ένα ερώτημα: δεν θα ήταν καλύτερα να πέθαινα πριν από πέντε χρόνια, σ' εκείνο το βομβαρδισμό που με παραμόρφωσε;

Καμιά φορά δεν κρατιέμαι και το λέω στο γέρο:

— Καπετάνιε, γιατί με σώσατε; Γιατί δεν μ' αφήσατε να ψοφήσω;

Κάθε φορά εξανίσταται:

— Όταν κανείς μπορεί να μην πεθάνει, έχει καθήκον να παραμένει ζωντανός!

— Γιατί;

— Για τους ζωντανούς που τον αγαπούν!

— Εκείνοι που με αγαπούσαν πέθαναν στο βομβαρδισμό.

— Κι εγώ; Σαν πατέρας σε αγάπησα από την πρώτη μέρα. Εδώ και πέντε χρόνια είσαι η κόρη μου.

Δεν υπάρχει απάντηση σ' αυτό. Κι όμως, βαθιά μες στο κεφάλι μου, μία φωνή ουρλιάζει:

«Αν είστε πατέρας μου, πώς τολμάτε να πλαγιάζετε μαζί μου; Κι έπειτα, στην ηλικία σας, μάλλον παππούς μου ταιριάζει να είστε παρά πατέρας μου!»

Ποτέ δεν θα τολμούσα να του πω τέτοιο πράγμα. Απέναντί του αισθάνομαι κομμένη στα δυο: το ένα μου μισό αγαπά, σέβεται και θαυμάζει τον Καπετάνιο, και το άλλο, το κρυμμένο, φτύνει το γέρο. Αυτό θα ήταν αδύνατο να εκφραστεί μεγαλοφώνως.

Χθες ήταν τα γενέθλιά του. Κανείς, νομίζω, δεν υ-

πήρξε τόσο ευτυχής που έκλεισε τα εβδομήντα επτά του χρόνια.

— Σπουδαία χρονολογία το 1923, είπε. Την 1η Μαρτίου γίνομαι εβδομήντα επτά ετών· στις 31 Μαρτίου θα είσαι είκοσι τριών. Απίθανος αυτός ο Μάρτιος του 1923 όπου το άθροισμά μας θα κάνει έναν αιώνα!

Αυτή η κοινή εκατονταετηρίδα που τον χαροποιεί εμένα τείνει μάλλον να με θορυβήσει. Και όπως το φοβόμουν, χθες βράδυ ήρθε να με ανταμώσει στο κρεβάτι μου: γιόρτασε τα γενέθλια με το δικό του τρόπο. Θα 'θελα να 'ταν εκατό χρονών: δεν επιθυμώ να πεθάνει, μόνο να μην είναι πια ικανός να πλαгиάζει μαζί μου.

Αυτό που με τρελαίνει είναι ότι κατορθώνει να με ποθεί. Τι τέρας πρέπει να είναι κανείς για να ποθεί μια κοπέλα που το πρόσωπό της δεν έχει πια τίποτα το ανθρωπινό; Αν έσβηνε τουλάχιστον το φως! Μα πού να το σβήσει! Σαν με χαϊδεύει, με τρώει με τα μάτια.

— Πώς μπορείτε να με κοιτάτε έτσι; τον ρώτησα απόψε τη νύχτα.

— Βλέπω μονάχα την ψυχή σου, και είναι τόσο ωραία.

Αυτή η απάντηση με βγάζει εκτός εαυτού. Λέει ψέματα: ξέρω πόσο άσχημη είναι η ψυχή μου, το ξέρω εγώ που αισθάνομαι τέτοια αποστροφή για τον ευεργέτη μου. Αν ήταν η ψυχή μου ορατή πάνω στην όψη μου, θα ήμουν ακόμα πιο απωθητική. Η αλήθεια είναι ότι ο γέρος είναι διεστραμμένος: η δυσμορφία μου του εμπνέει έναν τόσο ισχυρό πόθο για μένα.

Να που η ενδόμυχη φωνή μου γίνεται πάλι δύστροπη. Τι άδικη που είμαι! Όταν, πριν από πέντε χρόνια, με πε-

ριέθαλπε ο Καπετάνιος, δεν φανταζόταν βέβαια πως θα κατέληγε να με ποθήσει. Ένα σύντριμμα ήμουν μες στα χιλιάδες θύματα του πολέμου που πέθαιναν σαν τις μύγες. Οι γονείς μου είχαν σκοτωθεί και δεν είχα κανέναν και τίποτα: θαύμα είναι που με πήρε υπό την προστασία του.

Σε είκοσι εννέα ημέρες είναι τα γενέθλιά μου. Θα ήθελα να είχαν ήδη περάσει. Πέρυσι, στην αντίστοιχη περίπτωση, ο γέρος με πότισε σαμπάνια· την επομένη το πρωί, ξύπνησα γυμνή επάνω στο δέρμα φώκιας που χρησιμεύει για χαλί πλάι στο κρεβάτι μου, δίχως την παραμικρή ανάμνηση της νύχτας. Όταν δεν θυμάσαι είναι χειρότερα. Και τι θα μου συμβεί σ' αυτόν τον αχρείο εορτασμό της εκατονταετηρίδας μας;

Δεν πρέπει να το σκέφτομαι, αρρωσταίνω. Αισθάνομαι πως πάλι θα ξεράσω.